

El *Gabinete Radiotécnico* és un de tants improvisats centres de doblatge que han aparegut a Barcelona i Madrid, des que les autoritats franquistes obliguen el doblatge de totes les pel·lícules estrangeres. Al Xavier Amorós, el *Gabinete* li va semblar un indret fantasmal i sòrdid, res a veure amb els estudis de la Metro–Goldwyn–Mayer (MGM) de Barcelona, on abans del 1936, ja s’hi doblaven pel·lícules. El Paco Sans li deia que no es preocupés, que només eren aparences: *“si la veu t’encaixa et fas d’or. I si doubles un actor d’èxit que lliga amb la teva veu, fas més calés que el mateix actor. Tot és començar”*.

El Xavier després de les vacances d’estiu del 1941, torna estar intern uns dies a les Escoles Pies de Sarrià, a Barcelona, on el curs 1940-41 ha fet el setè de batxillerat. Ha vingut per tal de preparar l’examen d’estat, que va suspendre el juny. Estirat al llit de la residència de l’escola, llegeix i rellegeix la carta que li han enviat del *Gabinete Radiotécnico*. Diu així: *“Muy señor mío: De acuerdo con su petición le comunicamos que debe presentar-se en nuestros estudios el día 13 d’octubre próximo para tomar parte en el doblaje de un film que ha de realizarse por todo el mes de octubre, advirtiéndole que de no presentarse en este día a las 10 de la mañana y no estar dispuesto los días sucesivos de octubre que seguiran a la fecha indicada, entenderemos que renuncia al encargo”*

Si ho pogués comentar amb algú... Com li agradaria! Però, a qui? Una part del plaer de rebre una bona notícia, és poder-la comentar, però ell –ara– no té a qui dir-ho. Els amics propers han aprovat els exàmens –el mes de juny– i, el altres, els qui com ell preparen l’examen d’estat, no els coneix de res, com a molt hi ha jugat un parell de cops al futbol, no els té confiança. Tampoc ho escriurà a casa, aquesta si que seria bona. La mare li diria que ara entén perquè

el van suspendre, en què va perdre el temps. Haurà d'esperar a trobar algun dels seus amics per explicar-li-ho.

Als estudis de doblatge no li concreten quina serà la pel·lícula haurà ni a quin actor haurà de posar veu; però el Paco te raó, no s'hi ha de capficar, totes les pel·lícules americanes que es doblen són bones. Són molt bones. Estirat al llit, li costa dormir, no para de rumiar. Imagina que dobla Robert Taylor i, si és així, donarà la rèplica a la Greta Garbo, la Camille de l'adaptació de la *Dama de les Camèlies* de Dumas. És un dels seus ídols. El considera un gran actor. Algú també podria dir que s'assemblen, hi té una retirada. Tampoc li van dir si serà el Taylor però, segur, doblarà un actor important. I si no és aquest, serà el Franchot Tone, pensa. No és el mateix, ho sap, però el Paco Sans ja li ha dit que no s'amoïni, que ja es veurà. I ara seran professionals. Res a veure amb el teatre de l'escola. Si es dobla *Today we live* tindrà de *partenaire*, a qui posi veu a la Joan Crawford o a la Jean Harlow. Un somni.

Abans li cal aprovar l'exercici oral de l'Examen d'Estat que ha suspès. És el requisit necessari si vol estudiar a la Universitat, la porta d'ingrés a qualsevol carrera i, sobretot, la manera de poder seguir vivint a Barcelona. La família, el seu pare, vol que estudiï dret; però ell no s'hi veu. “*A mí el que realment m'atreia eren altres temes com la ràdio i el teatre*”.